

HALMOSI Sándor

Megragadni a lényegét

Megragadni a lényegét, és elengedni
a meztelenséget. Minden állat lehajol,
ha iszik. Minden súly fölött lék van.

Antifóna

Minden erőd a következő érintésben.
Minden bölcsességed a következő szóban.
Ez nem ihlet kérdése már. És nem
az ütemé, mely folyton kihagy.
A bársonyba bugyolált szörnyeteg,
aki vagy, figyel. És mint a tó is, ha
hegyek közt van, magában merül el.

Az utolsó világítótorony

Állsz a peremen, elnézed a tenger hibáit.
Ha csak egy lett volna közületek,
egyetlen egy. Semmi sem számít.
Szár az lábbal kelnek át rajtad.

A hegylakónak

Ugyanazt a láthatatlan keresztet hordozzuk mind. Ugyanazokat a köröket futjuk, angyalokat megszegyenítő türelemmel. Aggódunk a lányainkért, és egyre többet gyömöszölünk az egyre tompább metaforákba. Egyre jobban szeretünk, és egyre rosszabbul tudjuk ezt szavakba önteni. Amikor rád gondolok, meztelen, vérző szobrokat látok, egy pillanattal azelőtt, hogy hazugságaink alatt felrobbannának. Amikor rád gondolok, előnt az érzés, hogy szeretek, rajtad keresztül, mindent. Mint Jézus a három napig belakott sírt, az otthont, a zavartalan csendet. Az árulást, mert közelebb visz, és felemel. Az áldozatot, a tervezett bukást. Látom az összes láthatatlan keresztet, ha rád gondolok. Érzem az ürességet, feltámadás után.

Kimért borok

Kimért borok és feketéző angyalok között
bélletes tündék, csomborok. Borostyán,
mi a falunkra nő. A pusztából nézve
csendes áhítat. Belülről zaj, legelő.